

სახლი სტილზე

დაფუნებულ

როდესაც ქართულ სურათობილერობის მოყვარული სურათგზებითა მესამე გვერდს მიაღდა, თითქოს გულმა უგონო, რომ ამ გვერდზე ოპლაც გაისაკუთრებლად რაიმე მიეცდებოდა.

ძაბილავ, ცოტა ხსის კითხვის შედეგ ასეთ შენიშვნას წააწყდა:

წუხელის შესდგა ახლად დაარსებულ საბინაო ამხანაგობის „ქართული ცხვირის“ გამკეთების მორიგე ხსენება. გამოსამუშავებელი იყო ასაგებ შენობაზე გამოსაცხადებელ კონკურსის პირობები, თუ რა საფუძვლებზე უნდა გამომუშავებულიყო ეს პირობები, ამაზე მოხსენებით გამოვიდა თვით თავმჯდომარე.

უკანასკნელმა იშვიათის ცოდნით და პათოსით გააკეთა მოკლე ისტორიული ექსკურსია საქართველოს კულტურის სამი ათასი წლის საუკუნეთა მძევრით დაფარულ წარსულში, გააშუქა ქალღმერთის მონუმენტალურ ქალაქების შენობათა სტილის თავისებურობანი, შეეხო ბეთების კულტურულ და ეკონომიურ გავლენას ეგვიპტეზე და ბალოს დაწერილებით გააჩინა თამარ მეფის დროის ხელოვნობის მხარეები.

ამ მერტად საინტერესო მოხსენების შემდეგ გამომუშავებულ იქნა კონკურსის პირობები. პრინციპიალურად ისინი გამოხატებანი შემდეგში:

1. სახლი უნდა იყოს წმინდა ქართული სტილის.

2. სტილის არ უნდა ემჩინოდეს გავლენა არც ერთ სხვა უცხო სტილის, როგორც მაგ.: ბიზანტიურის, სპარსულის, მავრიტანიურის და განსაკუთრებით რომელიმე ევროპაულის.

3. ფასადის გარდა, სტილზე უნდა იყოს დადგენილი ოთხობის მდებარეობაც და შიგნითა სხეც.

4. არ უნდა დარჩეს გამოუყენებელი არც ერთი ნიშნული ჩუქურთმისა. პირობების გამომუშავების შემდეგ არჩეულ იქნა კომისია, რომლისაც დაევალა დათვალეობის უკვლა ძველი ნაშთები, ექსპოზიცი, მონასტრები და შეკრებილი მახალბეი წარუდგინოს კომისიას.

დაბოლოს, თავმჯდომარემ უსურვებდა გამეოხებას, ისეთი სახლი აეშენებოდა, რომ საბინაო აშხ-ბა „ქართული ცხვირი“ უფლდასთვის თითოთ საჩვენებელი გამომართოს.

შენიშვნის წაკითხვის შემდეგ კოწიამ ოცნებით ჩილაპარაკა:

— ნეტავი, ერთი თვე ასეთ სახლში მავსებოდა და შემდეგ რაც გინდა დამეშართოს!..

ორი წლის შემდეგ, თავის ძველ ბინაზე, კოწიამ ჩაუდგომოდა დღიურის და სწერდა:

5. ოქტ. დივ მოეჭრებოდა, თუ როდისმე ვიწინ მოვიკლებოდი ხელს. მაგრამ ასე იტოს სიბარულმა. პირ-

„სად, თელეთში სკოლაში, მიმავალი მისწავლებელს გზაში მეკლი შეხვდა, შეშინებულმა მასწავლებელმა ხეზე შეაფარა თავი“.

მასწავლებელი (მეკლს): ილიან და მესხენ, ნუ შეშვამ და ჩემს სახლს დაეითხოვ!

მეკლი: ვიყი ვა'ი შენი სამსახური შენ გკლავს სიმშლით და მე რას მისაზნო. შენს სამსახურს შენი თავი პირიგენია... ჩამოდი შენი ნებით, თორთი ასულერთია, ვერსად წამიხვალ...

წმინდათ ამისრულდა ორი წლავ უკან გამოთქმული სურვილი, თითქოს სიზმარი იყო ყველავერი. გუნინ ვინახულუ საბინაო ამხანაგოთული ცხვირის“ თავმჯდომარე, არ იცი, ბინის კრიზისმა იკლო თბილისში, თუ ხალხი გამოიკვალა, იე ზრდილობიანად და სიხარულით მუძილა, თითქოს მოხოუნელი ყოვლიოკუსის და არა მე. მეცოერ მოლაპარაკების შემდეგ გამოიოკვა, რომ თუმცა სახლი ჯერ კიდევ არ დამთარებულა, ცოტალი უკლია, მაგრამ ერთი ოთახის დაკავებაზე არავის საწინააღმდეგო არ ექნება.

10 ნოემბ. დღეს თავმჯდომარემ შემომითვალა: სახლი მზადაა და, თუ გინდა დათვალეობიერი. წაველი დასათვალეობებლად. საუცხოოთ გუნებაზე ვიყავი. ჩამოვდინე წუთთა შემდეგ ამ სახლის წინ დევიკი და ფასადს ხარხად შევიჭრეოდი. შეი-

ღებდა მთქვას, რომ ასეთი სახლი ჯერ არ აშენებულა საქართველოში. ყოველი აგური სტილზეა დაღმებული, ამბობენ ნამდვილი ხელოვნება პოოდაპირ გულში წველდა ადამიანსო. აღბად მეც ასე დამეშობია. შენობას დათვალეობების შემდეგ რალიც სეკდა ვიგოძინი გულში. მიევი უკავა გზა მძიმე ფიჭებში გამოვიარე. ვიგონებდი ბაბუაქმს, ბაბუას ბაბუას, ამ უკანასკნელის ბაბუას, კიდევ მომდეგ ბაბუას და ასე... მიევი დამეჭვითინში გაეფარე, ჩვენი წარსულს და ძველ ხელოთომოდობობის მოგონებაზე... ასე იტოს სტილში...

12 ნოემბ. როგორც იქნა გადავსახლდი ჩემს ახალ ბინაზე. თავიდან ცოტა უსიამოვნებას ჰქონდა ადგილი. ააქმე შემდეგში იყო. არას გზით ტაბტი ოთახის კარებში არ შევიტია. რა-ხდნი არ ატრილეს მუშებმა ეს

უსაფუკლო საყვედური

მომხსენებელი: ამხანაგებო, გთხოვთ დაიცვათ სიჩუმე. ახეთი მაგარი ხვრინით თქვენ ხელს მიშლით მოხსენება დაგასრულო!

ტა გრილა. ლემელი, არ... არის, ბუზარი კი ისეთია, რაც შეწყვეტი ზედსა თაიისუფლად შევი შეცხ...
 5 დეკ. ბნელ ღერეფანში ერთად მივიღოთ, როდესაც კომენდანტმა (ყოფ. თავაჯღონარე) შემომპივლა, ცოლი გამეშკაო. მე ეს არც გამევირეებია.

— მიზეზი?
 — წერილი დატოვა, როდის იყო მონასტერში ცოლებიანად ცხოვრობდნენ... თუ სულის ცხოვნება გინდა, მე ხელს არ შევიშლიო...

რა უკმაყოფილო არ მახსოვს. შემდეგ კომენდანტმა მიხოვა, ამაღამ ჩემთან გაათიო ღამე, რაღაც ცუდათ მინახს და მე შინაო.

ასეთ მუსაღფში გავიარეთ ოცამდე თალი, აველით და ჩავივით 15 კიბურზე, შემოვივარეთ გარშემო ორმოცამდე სვეტს, და ის იყო უკანასკნელი თალი უნდა გავველო და ჩარში გამოვსულიყავით, რომ ახლო სართის ხმაური მოისმა, თითქოს ვილაკამ კედელს თავი მიახლოაო.

— ერთი ვიცოდე, რა იყო ასეთი მაგარი!—წამოიხიხა კენესით კომენდანტმა, გაუქნია ასანთს და კედელს მიანათა.

— ჩუქურთმა!—წამოვიძახეთ ორთავემ.

კარში რომ გამოვივლით, შევნიშნე, რომ კომენდანტის შუბლზე საყმათოდ მზხრდილი კოჩი იჯდა.

15 დეკემბ. წუხელის თვითონ ვანტანგ გოგოასლანი მესტუმრა და შემომპივლა: სამდღელოება მოსკვედებს არ შამდელს გინდა თუ არა. ეს სახლი მონასტრისათვის უნდა დაგვათმოვო. მე კომენდანტთან გავგზავნე. გამოირკვა, რომ კომენდანტი უკვე წყინა ღამით გაპარულა. მაშინ მე ვეთხარა გოგოასლანს, რომ მართლაც ამ შენობისთანა საშინასტრო სახლს სამდღელოება სხვას ვერ იშოვისისყო, რადგან საბინაო ამხანას „ქართლ ცხვირს“ სწორედ ეს ქონდა მხედველობაში, და ჩემს მხრიო, სრული თანხმობა განვიცხადე ბინის დასლაზე...
 აქ თვებმა კოჩის დღიური.

17 დეკემბ. კოჩია უკვე თავის ძველ ბინაზე იყო, რომელსაც ძლივს მიუსწრო, საღამოს, როდესაც ელექტრონის შუქი მოვიდა, კოჩიმ ამოალაგა კალაიდან ახალ ბინაზე დაგროვილი წაუკითხავი გაზეთები და შეუღდა კითხვას.

ერთ-ერთ ნომრიდან კოჩიმ გაიგო, რომ კიდევ დაარსებულა ერთი ახალი საბინაო ამხანაგთროფული წულა-მხბნა... გაზეთის უკანასკნელ გვერდზე კონკურსის პირობებიც იყო გამოცხადებული, მაგრამ კოჩიას იგი აღარ შეუნახანეს.

სინეზაბო.

წვეული ტახტი, ხან გვერდით, ხან სიმალით, ხან ყირაპლა, მგრაძ არადერი გამოვიდა. ყველაზე უცხოა ჩური ისაა, რომ ტახტი სრულებით ჩველებერივია და არაფრით განსვავედება სხვა ტახტებისაგან. ორა საათის წყალების შემდეგ მუშებმა ბოითხოვეს სამშვიდო ფასი და წვიდნენ. დევირით მარტო მე და ჩემი ტახტი პრიოსპირ. გზა არ იყო, უნდა დამერგრა და ისე შემეტანა თიხაში და შემდეგ ისე ამეწყაო. ასეც მოვიქცეო...

18 ნოემბ. ერთი კვირაა, რაც ახალ ბინაზე ვცხოვრობ. როგორც ვატყობ, პირდაპირ ბედნიერი აღამინაი ვიქნებოდი, რომ მერეც ან მკათე საულუბეში ვცხოვრობდი. ოთახს ოთახი თალი აქვს და შუაში უხარბაზარი სვეტი ღვას. სინათლე ისეთა მცირეა, რომ სრულებით დაანებოთ თავი გაზეთების და წიგნების კითხვას. ელექტრონის შუქი კიდევ არ

არის გამოყვანილი. ამაზე დღეს შევევითიე კომენდანტს (ყოფილ თავაჯღონარე). კომენდანტი გაკვირვებულ ი შემომპივარდა.

— ელექტრონი შუქი რომ გამოვიყვანოთ, ხომ დაკარგა შენობამ თვისი სტილი?!. გარდა ამისა შუქს გამოსაყვანი ფული ჩუქურთმებს მოვანამარეო... ამაზე ფიქრიც ზედმეტია... მე მაგალითად, ჩირაღდანი მინათა...

— ჰოოო...
 გარდაღვეყვიტე კართოფილის სანთელით დაკმაყოფილდე. ნფეთა მუშადა კი მიმეკლეს მიკვიდე, რადგან რომელია სერითო სტილი არ დაარღვიოს...

22 ნოემბ. უცნაური ოთახი...
 დამე თითქოს შიში მიკარბა... ხან ზაქარია მხარგრძელი მელანდება და ხან მიჩინა მეფე... ერთი მდგომლი იყო მეზობლად და ისიც გადავიდა... გარდა ყოველივე ამისა, ოთახში ცუ-

დადგენილება №

შემთხვევით ხელში ჩაგვყვირდა ერთ-ერთი დაწესებულების, ერთ-ერთ განყოფილების დადგენილების ასლი; რომელსაც აქვე ვათავებთ, შინაპარტეზენ თითონ ვაეცნობით, რაც შეეხება სტილს, იგი თითქმის მთლიანად წააგავს ზოგიერთ ჩვენ დაწესებულებათა სტილს.

თანახმად დადგენილებისა უმაღლესისა მის ორგანიზაციისა, 1928 წლის 12-სა დღესა დაწესებულებების ჩვენისა განყოფილება ესე აღდგენს:

პირი იმნი. რომელიცა რომა, ცდნებითა მით კონტრა-რევოლიუციონურითა, გახედვას და აიღეს ხელსა მის მუშაობასა საბჭოთა ზედა და შეუდგება საქმის წარმოებასა მას დამოუკიდებლად, განიდევნებს და წესებულებისა ჩვენისაგან, ვითარცა ბიოლოგი და უნეტარი, და ვითარცა ხელის შემშლელი აღმშენებლობისა ჩვენისა, აწ და მთარაღს და უკუნითი უკუნისამდე.

შენიშვნა ა. დადგენილები ესე არ შეეხებიან თანამშრომლისა მას, რომელიცა უცოდინაობითა მით ღრამატისა, პოლიტიკურისა, აღიღეს ყალბისა თვისსა და შეუდგების ჯღაბნასა ქაოლდისასა, რომელიც ენაა ზედა მუშაობისასა ბუმბაგარანით იმბობის.

შენიშვნა ბ. დადგენილებასა მას ჩვენსა ვაგვირცხვებთ თანამშრომელთა ისეთთა ზედაც, რომელთაც არ მიუღიან სტატი იგი ჩვენსტრატორობისაი, და რომელნიცა დაწესებულებასა შინა ოთხი წელი მარტოოდენ მუშაობენ.

2. განსამარტმვალი ზემოაღნიშნულისა, განყოფილებასა მას ჩვენსა სწავლს დაურთოს თანანადგენი შემდგენი:

გაქიანურებათ საქმის წარმოებისა იწოდების მუშაობა ისეთი, რომელიც ოტნოშენიასა მას უბრალოსა ზედა ვერა აღირსებს პასუხს ენასა მას დაურსლებელსა, რომელსა შიგან იგულსინების წელიწადი სამი.

3. საქმისწარმოებელი ყოველი, იქნება იგი ჭაბუკი თუ მსკოვანი, ვადღებულ არს სამი კვირის განმავლობაში განჭვრიტოს მიმართვა სხვისი და შემდეგ მოსახსენებლათ წარუდგინოს მმართველთა საქმეთასა, აიუ დროებით აღმასრულებელსა საქმეთა მათ მმართველის მოვალეობისასა.

შენიშვნა: დაღაცა თუ მმართველი საქმეთაი, ანუ შიდადგეი მისი არ არის ხასიათისა ზედა სამხიარულთა, ნულარა წაიჩვენების მას მწაო-

მობელი საქმისა, ჩამეთუ ჩვეია ვალია არ შევაწუხებთ სპეციალისტნი ჩვენი.

4. გაუწუებთ რა ამას, საქორღ ვიაცხთ დაურთოთ, რომ თანახმად დადგენილებისა უმაღლესთა მათ ორბანითა, ჩვენ იძულებულ ვართ ჩავატაროთ სოკრაშენია 20 პროცენტისა იგი.

შენიშვნა ა. შემცირებასა შინა შეიძლება მოვავოლოთ მუშაკი იაეთი, რომელსაც არა ყავს არც ბინა, არცა ნათლია და არცა თუ ნათესაი ისეთი, რომელიცა რომა იწოდების მწიგნობრად ტარტაროხისსა და რუმელსაც შექმლია შემცირებისა გამაა ასტრუს აყალ-მაყალი დიდი.

შენიშვნა ბ. შემცირებისა მის შემდეგ ხურამე შეეცდებით კულეა მუისე შეავსოთ და გააიღოთ შეპატი იგი, არამედ დაიცადეთ თვე ორი-სამი და შემდეგ მიიღეთ ახლები.

ახალშემა (გურია)

ამ ძველ ჩარჩის ნაგარმასა დრო ჰგონია მისისა. გლეხებს შეჯდა კიხერზედ, ერთს ორთა სწერის ნისხას.

5. თანახმად თანამშრომლისა ცირაკულიარისა მის გამგისა. ჩვენისასა; თანამშრომელი ყოველი ვიღებულ არს დილით სამსახურში მოვიდქმ კამსა დაწესებულსა ზედა.

შენიშვნა ა. დადგენილება ესე არ შეეხების გამგის თანამშემწესა, არცა თუ თანამშემწის მოადგილესა და არცა მოადგილის მოვალეობის დროებით აღმასრულებელსა.

შენიშვნა ბ. შიგან მე-8-სა მუხლსა აღნიშნული დადგენილება არ შეეხების აგრეთვე საქმეთა მმართველთა, ბუხალტერისა მთავარსა და პასუხისმგებელთა მათ თანამშრომელთა:

ჩვენსტრატორი, საქმისწარმოებელი და უმეტეს მათთა შიკრინი ვალდებულ არიან ყურად იღონ ზემოთ მუხლი და თავის დროზე გამოცხადდენ სამსახურსა შინა.

6. შიკოკითა მათ, რომელთა შორის დაწინაურებული მუშებიც არაიან, ეყოლება სასტაკად, მედგრათ იღენ ქკაზინეტსა წინა გამგისასა და მტკიცედ დაიცვან შეუვლოთაი კაზიიეტისი.

შენიშვნა ა. მუხლი ესე მე-9-ე არ შეეხების ნათესაეთა გამგისათა, სო დედრ-სიმაპარსა და ბანოვანთა მათ კელეტსა, რომელიცა ვადღებიაჲ კაზინეტში პირადი სურვილითა მიოფოიდ პასუხისმგებელისა მის გამგისა ჩვენისასა.

შენიშვნა ბ.: დაღაცათუ გამგენს მიადგების მოხონელი რაიმე საქმეჲ ზედა.—შიკრინი მოვლენი არიან ძალ-ღონითა შეერთებულთი მიიჩიანონ იერიში და განდვენონ ოპო-შიკოთერი იგი.

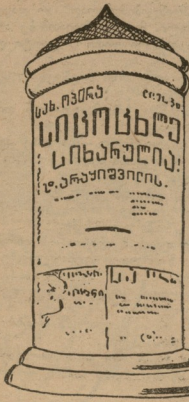
7. ნურთინ უგულებულ ყოფთ თანესა თქვენსა მოიპტოთ კატეგორია ზედმეტე, არამედ მუშაობათა მით სეურბურონითა მოპოვეთ გამოასოა ხინი მკიორე.

შენიშვნა: გამოსარჩენის უფლებე ედღევის მარტოდენ ზავნოზსა, მო-ღარისა, ბუხალტერსა და სხვათა მათ ღირსებულთა.

8. საერთოდ ეს წინადადება გეძლევთ აღიღოთ მახვილი თქვენი ბიუროკრატისმისა, საქმის გაქიანურებისა, უყარიათობისა, ხელვაშლილობისა და საქმეთა მათ შეუფერებელთა წინააღმდეგ.

დიდებთან სწორაია: **აღლარა-აღლარასა.**

ს ტ ყ უ ი ა ნ ი

უმუშევარი: — ერთი ჩემს ყოფაში იყო! ნახე შენ თუ სიხარულათ მოგვეჩვენება სიციცხლე?

სიციცხლე—სიხარულია

თქვენ იცით რა არის სიციცხლე?
— შემიკითხა ერთი ნაცნობი, რომელმაც ოპერის თეატრის კასთან მალაქაზე დამხობა ფეხი და ბოლიშის მაგიერ დამაჩვენა, რომ სიციცხლე აქვთ მხოლოდ და შენს თავზე არაფერი განსაკუთრებული არ ხდებათ.

— სიციცხლე ჩესტორანია, აგერი პლენარის პრესკრეტი. იქ შემწვარი გოჭოს თავები პატარძლებივით ილიმებიან და მწვდი ხომ მარგებელია კუქათაფანს იქ...

— არა, არა, რა არის სიციცხლე, შეცნიერულად, მეცნიერულად, — დაძინებია ჩემს მოსაუბრეს.

— სიციცხლე წამებაა, სიციცხლე წვალებაა, ცოლია, შევილია, ახალ წლის დღესასწაულებიან გადახდა, სასამართლოა, ალიმენტებია, ბიფ-შტეკია, კატლერიც, ვალენიც, სახლის ქირა, უოთაბობა, უშეშობა, ცოლთან უბრობა, სამსახურში საყ-

ველურები — იციცხლე — ასულე-ლეა სიციცხლე... ახ, ნეტავ ერთი სათხო გული მომცა, რომ ავითხო ყვეფერი ეს.

აი, მე ეხლა უნდა შევიდე ოპერაში — განაგრძობდა ჩემი მოსაუბრე ისეთი ექტაზით, რომ ყველა იქ მდგომის ყურადღება მან მიიზიდა, — შევად თეატრში და მოვისმენ ამ ახალ ოპერას, რა ჰქვია... „სიციცხლე სიხარულია“, ჰოი, ი! არაყიშვილმა უნდა დამიმტკიცოს, რომ სიციცხლე სიხარულია, თორემ მე დაღმტკიცებ მას ზღადაცა სიციცხლე.

გარჩე ვაგესლოდი. ვინ იცის უცბათ ვადარია და სულით ავადმყოფთა სახლში ხომ ადგილები არაა; უნდა შემოვაკვდე ვილაქს.

კი მაგრამ რა არის სიციცხლე? მონადირე ამაზე თქვენ გაბასუბეთო; სიციცხლე დანდობობაა. რა კარგია დათვებთან და გარეულ ღორებთან

ბრძოლა, დღემ ჭეფიერეფი ტყუილის თქმა, კვება და ცრუი კლემები ახი კვლულელს ჩამაქილება ბზარითიბე.

წეპილი ვაბჯეთი: სიციცხლე წარმოუდგენელია დიდი ბოროტობა, რა ბოროტობის გარეშე. მაგალითად მამამ და მოკლა და ვადარინილს ასამართლებენ. შენ მას იცავს, იგი ცრულად ღერის მოკლული მისი საფლავზე, სასამართლო შედის მდგომარეობაში. აქაც 10 წლის ციხის მიუსჯიან და შენ ასიანებს ღებულობ. შენი ჭირივე, სიციცხლეა მამ რა არის ასეთი საქმე!

ექიმი იტყვის: სიციცხლე — სიციცხლეა, ავადმყოფობაა, გიბიღებია, იორე და იორე ავადმყოფებთან, მიიღე თითო ჩერვიონეცი, გოუშვი ხალხი რასხოდში და იცხოვრე. არა კარგია სიციცხლე.

ინფენერი არ დაფიქრდება: სიციცხლე? — ხარჯთაღრიცხვა, გეგმა, კორიდანატორი, საგაყვეთილო დებულაბის მუხლები, წნევა, დაქანება გრადუსება 600 მანეთი თვეში. სიციცხლე ფუნქციაა, რომელიც კოორდანატებით უფროდება გამოსავალ წერტილს. კი!

ღვადლი გაკვირებული შემოგხედავი: სიციცხლე, შეილიო, ჰო სიციცხლე, სახარებაში ლუკა მოიქცეული აშბოხს... ეკ, ახლა სიციცხლე აღარ მინდა. სიციცხლე უფინ იყო. აფსუს!

პოეტი არ გაკვირდება და ვადისევამ თუ არა ჭიჩორზე ხელს დაუფიქრებლათ ვეტყვი (ფიქრი რა საჭიროა): — სიციცხლე ლექსშია ჩასვენილი რიტმი, რინმი, აქონანსი დისონანსი: ჩახრუბადისებური. ხედავ მზე ილიმება და ათბობს ადამიანთა ვაცთებულ ძალებს. აგერი ჩიბრე, ხედავ... „ამწვენებულა მდელი, ამწვენებულა მთები, ლექსები სიყვარული შენს ბექტვას მოვესწრება?“

უკანასკნელი პარტყვები ისე გოუქიდა, თითქოს მღერისო და ჩაადგანაც მე სიციცხლე მიძინ მიყვარს, ამიტომ ავერდი თავში არაფერი დაეტყვა. ოპერაში სასწრაფო დანმარების ეტლი გამოიძახეს, საწყალ ჩემს ნაცწობს დამბლა მოავლოდა და ბევრ უბედურთა მზიდავი ავტო მას საავადმყოფოში მიაქანებდა.

ვერჯინ ვაგო: თეატრის სიციცხლემ იმოქმედა მასზე დაშიშვლებული ქალბის ცქერამ, ოჯახურმა უქამოვნებამ, ბალეტმა თუ...

— რა გვეშვებულბობა რომ სიციცხლე არ იყოს?

„პრინციპალური“

— მათხოვარი ვარ? ვისა? ვილა? ცხვირ მოუწმენ- დელ ლაწირას ესთხოვი სამსახური? ნურას უკაცო- ვად, ამას „პრინციპალურად“ არ ვიზამ, სულ რომ სულ ამომიბრუნეს.

— არა, კაცო, შენ თუ თავის დამცირებდა სთვლი, პრინციპი ეს უკაცო... გავუზავე ვინმე, მისი კაცო? ნაცნობი... ერთხელ გადაულაპარაკებს და მორჩა, მეოჟ დღესვე სამსახურში ამიყოს თავს.

— რა? ეს იგი, თქვენ შირჩხვით, პროტექციას შემგართო? ნურას უკაცოვად, ჩემს „პრინციპს“ ვერ უღალატებ. ერთხელ ესაქვი და მორჩა. პროტექციას არის ბერიკობება და „და ვებრძოლოთ, გახურებული შანითი უნდა ამოუწვათ ასეთი მოვლენა ჩვენს სინამდვილეში. პრინციპი, პრინციპი მთავარია... მეორევეგი არ მითხრა, თუ დღეობი გრწამს.

— არა, კაცო, პროტექცია აქ რა შუაშია! მე გელაპარაკები, რომ ყოველთვის საქობაა შუა კაცი, რომელიც შენც ვიცნობს და გამგებია... ის გავიცნობს ერთ- ვეგარ რეკომენდაციას, იტყვის, რომ ესა და ეს კაცი ასე- თი და ასეთია... შეტებზე ხომ არ ვაწერია, რა ავლა- დღების პატრონიც ხარ. ვაგებ მას ენლობა და მოგაწე- ყობს.

— არა, ჩემო მეგობარო; ეს მინც პრინციპის შე- ლახვაა. შიშველი ვივლი, და ამას ვერ ვიზამ.

— კარგი, მაგრამ ამდენი ხანია „კეთილშობილი უმუშევარი“ ხარ... ერთხელ მაინც ამიოლე ხმა, თუნ- დაც შრომის პირივანი, რომ პირველ რიგში მინც ვაგაგ- ზანინო. ყოველთვის უქანასნელ რიგში რომ ხარ, ეს იმის ბრალია, რომ არაღის სიტყვას არ ეუბნები, არავს არ აწუხებ... ისინიც ფიქრობენ. რომ მინ არაფერი გა- პირებება არ ვაწუხებ და არც იტყობენ თავს შენთვისა.

— პრინციპალურად. არ ვიზამ. გეფიციტი პატროს- ნებას, რომ პრინციპის პრინციპი და უსინდისო კაცო ერთია... არ ვიზამ, არა და არა.

ასეთი დააა მქონდა ერთ ჩემს კარგ ნაცნობთან ორი წლის წინ. ერჭვა მას სახელად არხიპო და სახით მიამგ- ზავსებდით იესო ქრისტეს ერთ - ერთ მოციქულს. თუ რომ გინახავდით საიდუმლო სერობის სურათზე.

ეს იყო ორი წლის წინად. პრინციპალურად ეწი- ნალმდევებოდა ყოველგვარ პროტექციას. ყოველგვარ შუამდგომლობას, ყოველგვარ შუა-კაცს. იყო ათე ესთქვათ. „პრინციპის კაცი“.

ცხოვრობდა მარტოთ. სოფილიდან დროგამოშვებით მოსცილოდა მცირე სურსათ-სანოვაე. იყო „პრინციპი- ლურად“ ცივსა და ზნელ ოთახში.

ბევრი ვედავი, რომ ვინმე შეეწუხებია, ვინმესათ- ვის თხოვითი მიემართა. მაგრამ თქვენ არ მომიცქვდით, ყურსაც არ ათხოვებდა ჩემს ლაპარაკს.

რიკებოდა შრომის პირივანი. და იყო ხმა ამოუ- დებლად ატუხული ბირის კარიბთან. მორცხვად შე- ხედავდა ბირის შენობაში. მოეჩვენებოდა ხალხს და ხმის ამოუღებლადვე წაიდიოდა.

არ იტყობდა ზედმეტ სიტყვას „პრინციპალურად“. ამ სახალწლოდ სოფილიდან დედას არხიპოსთვის გამოეგზავნა ერთი ცოცხალი ინდაური. ვერ წარმოიდ- გნით. როგორ მოუთმენლად მოილოდა არხიპო ახალი წლის გათინებას.

სამოლი დღე დარჩინილიყო ახალ წლამდე. მე შემთხვევითი შევიარე არხიპოსთან.

ოთახის ერთ კუთხეში არხიპოს დამბოლი ჰყავდა ერთი ძალზე ვამბდარი და მისუსტებული ინდაური. — ეს ჩვენ ერთად უნდა შევამოთ!— მითხრა მან და მიმოიხილა ინდაურზე.— ბავალ ჩემის ხელით მოცესპრი თავს და ჩემის ხელითვე გაიმშაღებ თუ კაცი ხარ ახალ წელს ჩემთან. რომ რ შემოიარო, მიწყინება... — კი, ჩემო არხიპო, მე ლენისაც მოვიტან და ერ- თი მაგრად ვეჩვივით.

— ეს! შენ კიდევ რომ არ აღჩიო, არ იტყობა, მე ხომ იცი ლენის „პრინციპალურად“ არ ვაგებ... ლოთობა- წინააღმდეგ უნდა ვებრძოლოთ... შენ, ჩემ, გინდა შეხე- ვის მითქმენ, მე კი „პრინციპალურად“ არ დავლევ... გაითინდა ახალი წელი. მე ვერ მოვიტინებ არხიპოს უნახაობა და პირველი ვიზიტი ერთი კვარტი ლენით მას გაუკეთე.

„უბედურე კაცს ქვა აღმართში მოეწვავა“, სწორედ არხიპოზე შეიძლება ითქვას.

შევიდეთ კარზე. არხიპო ზის მავიდასთან დაღვრე- მილი, არც კი შემოუხედავს.

— მომილოცავს ახალი წელი, — დაუძახე მზიარ- ლი ხმით არხიპოს და შემოვკარი ხელი მკლავზე.

არც კი განძირულა.

ამ დროს გავიხედე და დავინახე, რომ ინდაური ისევ იმ ადგილას კუთხეში იყო ოთახის სინდლისგამო, პირველად ვერ მიხიდი რაში იყო საქვე.

— კაცო, დანებე თავი, მკვდარია. — მითხრა არხი- დით; საშველი აღარ წამოვიღე! — ვუსაყვედურე მე და ფეხი წაიკარი ინდაურს.

ინდაური გადმობოუნდა. კიდევ წაეკარი ფეხი. გა- დაბარუნდა ისევ „პროტექციოდ“...

— კაცო, დანებე თავი, მკვდარია. — მითხრა: არხი- ჰომ და ერთი მაგრად ამოიხურა...

მე მიხედი, საშვე რაში იყო და რომ შემემსუბუ- ქებია ამხანაგისათვის მწუხარებ, თითქმის ის არაფერად ჩაეაგედ და უფთხობა:

— ადგილი კაცო, წაიდიეთ რამდენი ნაცნობები გეყვებს, ვესტუმროთ, გაუხარებდით. მიულოცოთ...

— „პრინციპალურად“ წინააღმდეგი ვარ სხვთა შეწუხების! — მითხრა არხიპომ და იქვე ლოგინზე გა- მოწყვა.

მე კიდევ დაუწყე დავა „პრინციპის“ ვარშემო. იმ- დენი ვიღვეთ, რომ მაგრად წაიჩინებოთ ერთმანეთს.

მეორე დღეს არხიპომ „პრინციპალურად“ უარ- ჰყო ქალქი და გაემგზავრა სოფელში.

სებერი — ბენ — შიბი.

სოფლი: ხად ჯახდაბაში რეორტვი
მქარნი: ხელი ვამოშვი; შენთან ხიცოცხლენ თავის დახარბოა მირჩენვია.
სოფლი: ჯიბეში რომ ხუთმანეთიანი ვაჭხე, იგი და- ტოვე და მერმე რაც ვინდა ის მქენი.

„დაჯილ უოვეზული“ მომხსენებელი

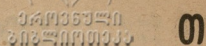
მომხსენებელი:—ალბათ ძალიან კარგი იყო მოხსენება, რომ ყველა ტაშს მიკრავს — ტყველა გგონია მოხსენება რომ გაათავე.—გაუხარდათ და იმიტომ უკრავენ ტაშს!

რუსთველისეგური

მა, ზამთარო, რასა გეცხარ? რად ჰყინავ ჩენს სახე-
ცხვირსა,
გაყინულსა სითბოსათვის არბინებ ვითა ვირსა.
ვისაც ეხლა პალტო არ აქვს ის კანკალუმს, მწარეთ
სტირსა,

კალოშების უჭონლობა დიდათ ავნებს ფეხის ძირსა
(ტალახი და თოვლი-ყინვა შიგ შედის და გამოდისა).
უპაღტოო.

ლინეაგი თეატრუმი

გენები ხალხი გადაბრუნდა მეთქი, მშობლის გიგარი უყვარია, ამაგირამე ფას, ფსტიკა, მისსო ყველა-შარი.

შორს ნუ წახვალ, პრიმერი ხელში მიჭირამს; ჩემი მიწა გასახტევი გოგოც ვამიღუქვს, დროებსა და მოდისა გაყაულეს, მარაქანი ჩაადღეს, ტრიატუმში მაჩვიეს და პუტუხ, ერთ დღეს სახლც ტრიატით მიქცია. ამ პრაზნიკ დღეებში მე და შუშანს ზაპალა წვაგართო:

— პაპაჯან, თუ გიხდა რომ კარგი რამე ნახო, ქვეყნის ლახათი და შინობა გაიგო, ტრიატში წადითო, დღეს ფთოვეის ტრიატში დეზერტიკას აკეთებენ და თქვენთვის უფე ბილეთები მაშინათიაო, ჯგუჯელი აორტისტები მყავს ნაცნობა და იმათ მუქათთ მიმცესო.

მე და შუშანამაც ვთვქვით თუ, კაც სახლში არ ვამთქაროთ ჰაზირ ტრიატის ჩამეები ვნახოთ, პუტურუში მუქით ქვლებია და საზგა მეთქი.

მე და შუშანამ ჩავიკეთი და გოგოს ვეზნებთი:

— სათირი, შენ მავ კაბით მოხვალ?
— არა პაპაჯან, მე არ მოვიდვიარ, სტუმრებს ველოო, თელუხნიანთ სერვოა მოვდა და ურკო უნდა მიკცეო, თითონ სტრუმენტი არა აქო და ამიტომ ჩემს ორტოფიანზე ვაკვირვინევ ხოლმე ნოტებსაო.

— გოგო, ურკო რომელია, ამ ცარიელ სახლში, ჯგუჯელ ვინმეს მარტო შეხთან უშვებ, ნაშუთი არა გაქვს?

— ჯერ ერთი მაგისთანა მემშინავკობა და სტროგობის დრო წავიდა და ჰამაც ის მარტო არ მოდის, ორი მოწმე უნდა მიყვანოსო, ორივე არტისტები არიან, ისეთი განათლებული ვინმეებია, სულ უღვაძებ გაპარსული აქეთო მიაშუ... შუშანამაც აქვდა ამოფს თუ, თოდ, საქოჯან. ნუ უშლი, ვინმე გაიგებს და გაუნათლებელი ვინმე ეგონებო.

მისობა, წაყუვი; წაყუვი ჰამა გული მაინც მეთანარებდა, ვინ იცის, კაცი ვართ, ერთიც ვნახოთ, ის არტისტები არ მოვიდნენ მეთქი...

ტრიატში წაინტერეს ჩამე ვნახეთ: მუხიკა, ტანცი, სიმლირა ჩამე, ჰამაც ძველი, ჭრისტიანული დრო, კედლებზე სულ ლენერების და პრისტავენის კარტიკები, რამე შაშუ!

შენ ხალხი თქვე: აფიკრები, ინაზები, ენმსნიკია ვინმეები, ჰამაც ვაჭარი ხალხის ჰარტი ერთის სიტყვით ძველი მარიფათიანი დრო არ ვახსოვს! ის იყო ზალა: ჩინ-შენდალი ჩამე, ისეთი გემბეღავი ვინმეები იყვნენ, რომა ამ ბალშევიკურ დროში ბოყე ცარი სახრანი დაუქარეს; მეც პირაზე ჰოვლ, ივდენცი და ჩისტო გაუქეთო— ჩაას?! ატლა ყალმოსო:

— გაადლეთ, არისტოტელ მიმენტალანა კონტრიფილიციონი, ძველი ჩევიმი უბარაიან მავ ჩახზონიკასო, მამეკლავი ხალხი და ცოტა მოვრჩი—ბზოს თეშხესავით არ ვამგლიჯავო.

— ვა, ვინახი მებოჯან, თუ ეს ფინთი ჩამეა, მან რათ აკვირვინებთ: იმ ბემურაზებსა? ვინც უქარას იმათ არ აკადრეს ენებებით და მე მარტყამთ მეთქი?—სადეთ-რი კანონია?

— თუო, ისინი ხუმრობენ, თამაზობენო და რახრინენია უშვებითო...

— მეთქი, თამაზობენ არა, ტანცობენ... თუ ისინი ხუმრობენ, მეც ვემასხაროდ ნუ, მოჩრა, გათვდა ხელი აიღეთ რალა... შუშანამაც მამრი დამიჭირა და ბევრი ჩალიშის მემუქ დაშოშინდენ. ხელი აიღეს, თანაც მახსარათ გამეკეთით, თუო, ძველი ჩრემობის დემევა, კუპუქაკა და თავისი დრო მაგონდო. ნუ, თოდ, თოშ, ახარ ჩხუბს ხომ არ ვამეპართავი? შემიწინდა, მიცვალბული გავებდი, თევხივით პირი დავიგუბე.

ფარდა დაუშვეს, ლობტრიკო ანათეს და ჩემი მურახაზე წავიდა: ყველა ქალბა ლობტრები და დღურ ბინდები მემამეირის, მმინჯამენ და იბახიან:

— შემდეგ ვავონში

— კაკო იდიოკი კუბუ, სტარი რევიმ სპამინაიტო!

ამ დატატატუმში, შუშანას პრავრამა უშოვნია და კითხულობს თუო, პირველი ფაღის მემრე, მეორე ფარდადისინ ოთხი წელიწადი უნდა გავიდესო.

მე კვერინი—ადე, შუშან, წაიღეთ.

— ვა, წახვიდე ოოოოლი, დაჯე, დათხარე, უფოო ინტეგრისი მერე იყავა და შენ კი მიხვალა?

— უდაცკო, შენ იალქები ხომ არ აკიზია? დაჯე რომელია, ოთხი წელიწადი აქ უნდა იჯდე?

— ე, დრადე ხიხისი საქოჯან, უსაყალელი ვინე ვგონები, რის ოთხი წელიწადი, რის ფლახი, რის ფსტახი, აქ კაბრავენია უნდა გააკეთო, მითომ ოთხი წელიწადი უფე ბოლოა, ეხლა ფარდას აუშვებენ და ენმ-ვიკის დროს მთავა, მემრე კი ბალშევიკი გახდებო მააა!

დავექვი. ჰამა ახალი ბათა გარდა: ერთი ჩირ გაპარსული ახმანი ვინმე ჰოვიდა და მებნება ერთი მიმეტო ქელაჯასი ვთხოვეო, გული გაიძიდა, ვიციკო ალბათ ეკლესიები ჩეკას ნიშნებს მეთქი და იმ ჩესტრეტეია პაპასა თხოვეენ.

— მძაფრან, ხამი ვინმე ვარ, ვებეწეები ერთელ მიმიჭარანა, აყუქეს გავიცივი მემრე აღორ ვიხამ, ხელი აიღე მეთქი...

არაო ახვა ჩამეო, ძალიან ნეპრემენი საქმეა და უქველათ წამოიღო. წაიღე. ტრიატის უკან გამიღვანეს და მებნება: თუ პეტრუხას ტანისამოსი გაიდიოობ ჩიკმა არ მაიტანაო და ჩითყარ საათით შენი ჰოუნელის შარვიღ - ახალთი გვათხვებ, ქირას პოგართმევი, ჰამაც კარე ქრესლას მოგირათთ და კულსებიდან გიყუჩეო. მივეცი.

ჩააკცეს. ფარდა ახადეს. გამოვიდა არტისტი პიოა დაპირ კულსავით მორთულია, ისე თამაზობს. როგ ყველა იმას უყურებთ, ვაძტრუში მოდს. მე ვილაცქა პალტო წამამასტეხ, ვიზიარ და ვინც რომ გაიციოს ვემა ნები:

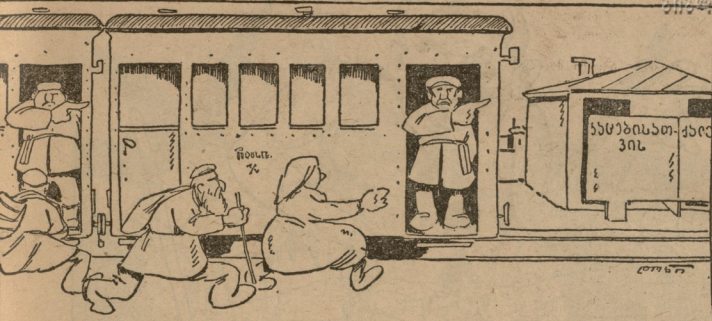
— პავალუსტა, კარკეთ არა თამაზობს პეტრუხა?

— ვა, კარკეთ და ეგრე? ანტიკაა რალა, ყველანამ სჯობიაო;

— იმიტომ, რომა ჩემი ტანისამოსი იცვია, უხდებავ ამწველთ და ენმზე ჰოპყავს მეთქი. იცინიან

აქ ტერატრას ყავარავინებით აყუღებული უყუჩეო, მიხარია და ვიციინ... ბოლოს კის ბემურახი

ლინის საღებურში

— შემდეგ ვაგონში.

— შემდეგ ვაგონში

პეტრუბა გაჯაგრდა და იძახის თუ ეს რა ზაკონიაო, ყველაფერი წაპართევს და ეხლა ყარაიაზში შეშის საკრეულათ მეზახენიანო, ფეი ამისთახა მენ შევიკებს რა უთხროო, ბრაზისგნით გაგიედა და ჯერ ქული დაახეთქა, მემრე საათს სეფოქა მავალიჯა. მემრე ახალოხი ჩამიხინია. ხეიღამ, ზარალმი მაღლებს, მე სიკეთე მიქნია, ის კი ასე პარამთ მიღის. მეთეი, გაგებრაზდი, და ვეძახი:

— პეტრუბუჯან, ეგ რა ნამქსია, მეგ ტანისაშოს რაო ხვევ, ატევიჩი ვინ არი, მავგისთანა ყარამანდულას სად მიშოვი, ვინ მიზლამს მეთეი?

ბან ჩუნენს? ის უფრო მეტათ ვადარიია და ახალოხი ნახეგარზე ჩამოიხია, მე ევლარ მოვიამინე და პირდაპირ სკენახე შეუვარდი.

— პეტრუბუ, შე ბემურაზო ახალოხს რათ მიხევე, სეფოქა რათ მოსწევიტე, ქული რათ გამიქუტყიანე?

ვაპა, პთელი ტრიაციტე ფეხზე დადგა, ზოგი იციხნია, ზოგი ტაშს მიკრავს, ზოგი ყვირის გაავადუთო... შამენ-ტალნათ ფარდა დაუშვეს, მეგ მილიციონენი შამაქეკენეს, ამწეის და პირდაპირ ქუჩაში გამიტანეს. ამ გაწამაწიაში იმ პალტოს პატრონიც მამავარდა და იძახის:

— მე ლიბიანო, ჩემი პალტო სად მიგაქვსო? გამამარო პალტო და იმათ კი თეთრეულიანი ფატონით უჩარკაში წამიყვანეს. იქ დაბროსი გამიკეთეს და პრატაკოლოში ჩასწერეს თუ ტრიაციტე ყურებისგნით გაგიედა და სკენახე ტრელოკანა შევარდაო. ჰამაც სკორი პომომიანთვის დაუძახნით საგიეეში მეგ ზახენას მიპრობდენ.

ამ ყალბაყალბოში, დრო გავიდა, შუშანას იქ დიდი სკორი უქნია, ჩემი ტანისაშოსი გაუღბია და მაძიქანა, ჰამაც არტისტები მოვიდნენ. კამისარს ახისინია ვაჟეულეს და ძლიეს გამამაშეგბინეს ჩემი თავი. ძალიან გაჯაკრებული დაგბრუნდი და გულსი ბოზარი ისევე სათირიკაზე ვიყარე, ჰამაც შუშანას სკორი უყავი და ნიგაოლი მივეცი, რომ, იმ ბემურაზ არტისტების ფეხი სახლში არ დაბანახონ და ტრიაციტის სახელიც არ გამეაგონონ.

ფარხადაწ.

ი ვ ყ ი ნ ა

— შე ოხერო, რას დაღონებულხარ? აკი გაგამართლეს სახამარელოში?

— მეც იმითომ ვარ დაღონებული... იმედი მქონდა ამ ზამთარს ციხეში გაატარებდი უზრუნველთა... ებლა კი,—წადი და ეძებე ახალი საქმე.

ო ზ უ რ გ ე თ ი ს გ ზ ა

საქართველო
საბჭოთაო

ბარბარ(ი)ნი:—მე ხაიქია ჯგჯგოხეთში ვგზავნიდი საჯგჯგოხეთთა ხალხსი თურმე აქ ყოფილა ნამდვი-
ლი ჯგჯგოხეთი... აწი კი აქეთ გამოვგზავნი.

სტრამვისი კონდაქტორის სუპარკული

ჩემი მშვენიერია!

როცა პირველად შენ გავიცანი, გული მოსკოვია
 ვაგონის „ნასოს“-ივით ამიმუწავდა. როდესაც შენს ტუ-
 ვებს მე მივადევი ჩემი „კალოტკა“, ასე მეგონა კასიდან
 პროცენტებს ვიღებ-მეთქი. ჯამაგირს თო-პროცენტთან
 მომატებოდა ისე არ გაუზარებია ჩემი დიარკრული გუ-
 ლი, როგორც შენმა შემოხედვამ! მართალია, ზოგიერო-
 თი შენი სახის გამომეტყველება სრულიად არ ეთანხ-
 მება ტრამვისის ადმინისტრაციის მოთხოვნებივებს, მაგ-
 რამ ეს არადერია. რა უყოთ, გენაცვალე, რომ ბილეთებს
 ყვილი: ეს ყილდა-გაყილდა ისეთი რამეა, რომ უამისოო
 ტრამვი ვერ იარსებებს.

ლუშაჯანი! ამ ცივს ზამთარში შენ ისეთი თბილი
 ხარ, რომ შევარცხვინე ჩემი სპექტანისაპოსი. შენ-
 თან, შენი ნაზი ხმა მომაგინებს ჩემი სიგნალის ხმაა,
 უბილეთო მგზავრები ისე არ გაახარებს ჩემს გულს, რო-
 გორც შენი შემოხედვა. შენ რომ დაგინახავ, ტანში
 ტრამვისის ტოკი მარტაპსი (550 ვოლტი). გარეგნული
 შეხედულება შენ ისეთი ლამაზი გაქვს, როგორც მოა-
 კოვის ვაგონს. შიგნიდან კი ისეთი რთული ხარ, რო-
 გორც იგივე ვაგონი.

შენ რომ ერთი წუთით თვალს გაშორებ, ასე მეგო-
 ნია მგზავრებისგან სიფთა არ მინახავს-მეთქი. შენი ლა-
 მაზი მოატყევა ისეთ მოხატულობას ახდენს ჩემზე, რო-
 გორც კონტროლები. შენი სიცილი ტურფავ, მომგონებმ
 მოსკოვის ვაგონის ზარის ხმას.

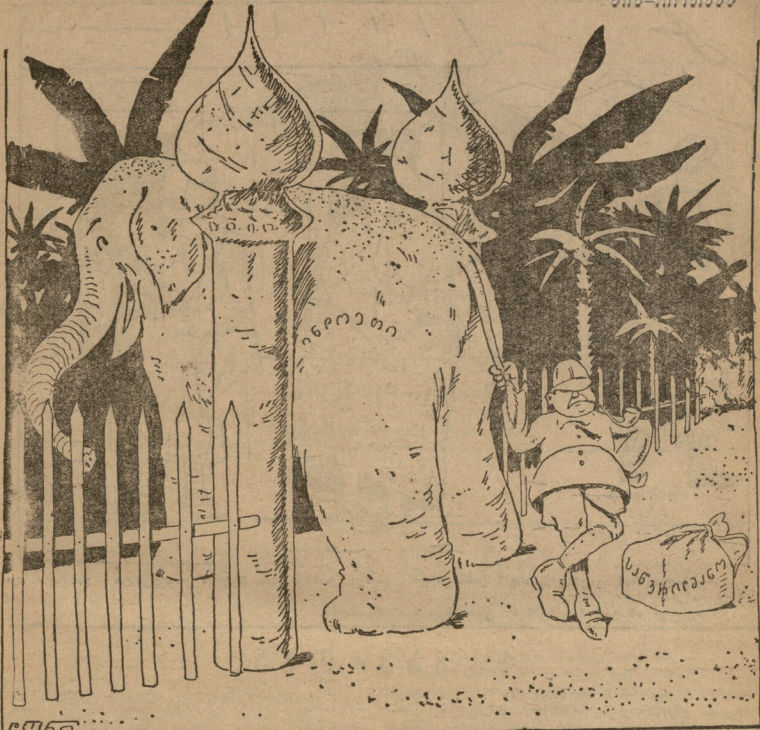
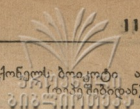
მშვენიერია, როდესაც შენ მოილუმები ხოლმე, ასე
 მგონია დღეს ფული არ არის სალააროში. როდესაც
 „პრიცეკა“-ზე ვიკინებ სიცივისაგან, უმაღლ შენ გა-
 გონებ—ეგბე სიცივე გადამაფიწედს-მეთქი. შენზე ფიქ-
 რებით ისე ვარ გაწვალბებული, როგორც მგზავრებისგან,
 როდესაც „ნაურაზე“ სხდებიან ვაგონში.

ჩემი გული, ლამაზო, ისეთი შენს მიერ შეზარკო-
 ლი, როგორც ჩვენი უფლებები მგზავრებისაგან,
 ოღონდ შენ კი შემოყვარე და თავის დღემ მგზავრებს
 აღარ „შეუქურთხებ!“ მე ვიცი ჩემი ჯამაგირი შენ არ
 დაგამაგინებ, მაგრამ დღეს თუ ხვალ კანტორაში
 ვაპირებ ვადასკლას (აზხ. ასრივეი დამპირდა) და შერე
 ხომ იცი უფრო და უფრო ნელ-ნელა, ავიწევი „პო-
 დიომში“ (მერე მიყურე რა ბივი ვიქნები!).

მეფისტო.

ყ რ უ ზ ა რ ი

ინღოეთში ინგლისის საჭონეოს ბოიკოტი აქვს გამოცხადებული.

დონი

ინგლისელი:—ამდენი ხანია ზარს ვრეკ, და კარს კი არავინ მიღებს!

ყ შ რ მ ო ს რ უ ა ი

(ძველი გავაზი. თელავის მავრა)

მოსუმი: ჩვენმა აღმასკომის თავჯდომარემ ველოსიპედი იყიდა; 220 მანეთი მისცა შუგ. ზედ შეჯღაჯაკ არ იცის და სხვები უმტკრევენ... დაწყებული საქმე კი ვერ მოვადგარეთ. ოთხი წელიწადია დაწყებული გკაქვს წყაროების და ელექტრობის გამოყენება, მაგრამ ოლო დღესაც არ უჩანს.

ახალგაზრდა: ასეც სჯობია ჩვენთვის — ახალგაზრდათათვის! პეძანს ასე უნისნავით — „იმ წყაროსთან შოდი“. ძალიან კარგი ადგილია... რაც შეეხება ელექტრონს, — მათეულები ფრისველებს დასაჯდომათ არის გაუენილი. უსინათლობა და სიბნელე კი პირველი საქმეა მიჯნურთათვის... ამ ამიტომ...

მოსუმი: კაი, კაი შეილო, შენი ეშმაკი დიდი იყო! ჩემს ეშმაკზე...

ავტორი.

„გ ლ ა ნ შ ე“

ხალხურ კილოზე

კინო-არტისტი კაოო და მოუშვია წვერი. რად სუიორა „გოსკინპრომს“ ნეტავ ამდენი ბერი? (შიო-ლევის მოხასტრის სურათი ზომ არ მიღის?) ამ ბოლო დროს გაიგოს ეს თბილისი ბერებით. ზოგი თითქოს არტისტობს... ზოგმა დრო მოიხმარა — დღეაქა აიარ ნახულობს, ისე დადის წვერებით. თითქოს მოღაშა ბლანეები (კანცარა). ნუ თუ საპრიკმბერიო სულ ერთბაშით დახურეს? სულ ნისიით ვგვარასით „გოსკინპრომს“ ჯინახ: უცხო ტომს ჩამოგაგებოთ, ქვეყანა თქვენ შეგვურებს. მისამართი მოგვეციოთ, — მაინც განათო ბინახე. თუ თუჯერა პროსპექტი აიარ-ჩაიარეთ. საილაქოშაქე შედით — შაბათობით რა ხდება. „გოსკინპრომს“, თუ ძმა ხარ, პრიკები იხმარე. თორემ ამ ცოტა ხანში ყველა ბერი გახდება.

კოლეგლა.

„ც ი ე გ - ც ხ ე ლ ე ზ ა“

საქართველო
განმანათლებლები

— ქოლო, რამ ავატაცხანა ასე? ტანსაცმელს გარდა, ტანზე ცხრა მებტრო კოვერკობი ვახვევია, და კიდევ მცოვა?!

— სწორედ იმითმამაცატახებხს ვერა ხელდავ იმ ჩეცისბ?!

მ გ ზ ა ვ რ ო ზ ა

მოაწია თუ არა ხუთშაბათობა ზე კაკალ ტყიბულის მღაპროების წითელ სასადილოში მოეადინე დღეა. დილის ცხრა საათი იყო, რომ მაგდის სადილის საშუალოდ მოუჯექე და ღამის 10 საათზე კიდევ იქ ვიყავი: კაცს არც მოუტანია ჩემთვის რამე და არც ხმა გაუცია.

გამივირდა; მე თუ ვინდა არაფერი, — მაგრამ ამ მუშებს რა ძვირათ დაუჯდათ იქ სადილის ჭამა! ერთი დღე ვააციხის სადილის მოლოდინში.

აგერ ვიდაც ვერობათილი გამოწყობილი კაცი შემოვიდა და წამსვე მიართვეს ყველაფერი.

იმე! ვაგსაღი გულზე; ავდივი და, — თქვენი მოგვიკედეს თქვენი ხუთშაბათელა, თუ თქვენი კარგი მტუკა არ ვიწნათ-მეთქი;

დავკარი ფეხი და სულ სირბილით ჩამოვედი ორბორში. ინათხოვრე პალტო; ეოჯე თავზე წამოვიხურე და ისე გამაოთისკანე, რომ ნამდილი ჩემბერლენი გვერდებოდი.

მიდით, შაპოუჯექი მაგდის და იცოცხლე ვილაც პუღითი შეღესილა ქალი წამსვე ჩემთან დაჩნდა... ისეთი სადილი ვიხილოთ, რომ ჩემს დღეში იმ დამავიწყდებოდა... მუშები კე შეცოდებოდა, რომ ისე კლავიანდებურათ მშვირები შეჩერებოდნენ მაგდის, მაინა რა ჩევი ბრალია! ჩამოვიდნენ ისინიც ორბორში, ინათხოვრნ პალტო, ეოჯე და სადილს ისინიც ჩემსაგით იოლათ მივლენ.

არ გაუგონიათ ნათქვამი: „ტყვილა ჯღომას, ტყვილა სიარული სჯობია“-ო?. რა დიდი საქმე არის 30 გერსი გზის გარება, თუ კი ამის შემდეგ ტყიბულის წითელ სასადილოში სადილის ჭამას ელირსები?!

ნასადილეს შეუდექი სატარტაროზო მასალის ძებნას. ათისთავმა მოსე გვენტაძემ მირია სატარტაროზო მასალას ძალიან იაფ ფასებში ტენსიკურ პერსონალიდან შეიძინო.

მივიღე ინჟინერ მალჩანოვთან, რომელიც ისე გალესილი იყო ღვინით, რომ ვერაფერი გამოვკითხე. ინჟინერ მინდელს სწორეთ იმ დროს ვეწყვი, როცა იჯე თავისი „სტუმრების“ ამბავს მყვებოდა:

— მე „დუმბა, დუმბას“ ვმღეროდი. ინჟინერ ელიობეს იატაკზე ცეკვა მოსწყინდა და იმ ამ შეაფის თავზე ავიდა სატანცით! — მიმითითა უშველბელ შეაფზე, — ის იყო ლეკური უნდა ჩამოველო, რომ ამ დროს შეაფი წაიქცა და ელიობე ყირაზე გადავიდა. შეაფე გულზე შეაფვა და ძლივს-ძლივობით გამოვაძვრეთ. შეამდგე ისე მაგზობა მოგვარნდა — „დაპალობია“-ს თამაშობა დავიწყეთ, მაგრამ ხელი შეგვიშალა მღაპროებში გაჩენილმა ცეცხლმა...

მე შეგკითხე: — მასალები მინდა და იქნებ გაგანიათ რამე?

— უუუსუ მასალებს ჩვენ რაიბინდ ვყიდულობთ და რა მასალა უნდა მოგყიდოთო.

ხუთშაბათელა.

საქართველო
საბჭოთაო

თავის წყვარბს

ქამრომბს

„წვილა ღორი“

ერთმა ღორმა რომ სამი ღორი გასვარა, ეს ანდაზა ყველამ იცის, მაგრამ ნატანებელმა ღორმა რომ ქვეყანა შესძრა, ეს ალბათ ყველამ არ იცის.

ეს არის მთელი ტრაგედია, რომელსაც „წვილება ეწოდოს: „ერთი ღორი, რომელმაც შესძრა ნატანები“.

ღორი ღორს ქვია. ცოცხალი ღორისაგან ბევრ რამეს უნდა მოელოდეს ნატანები, მაგრამ მთელი უხედურება იმაშია, რომ დაკლებული ღორი ამოქმედდა და საქმე სასამართლოშიც გადაიტანა.

ღორი, რომელიც ნატანებში დაიკლა, ახლა ცოცხლების რიცხვში აღარ წვიდება ჩაითვალოს, მაგრამ ცოცხლობს მისი ახრდილი და ავი სულიერით ევლინება ნატანების მოსახლეობას.

ნეტარსანებულ ღორის შესახებ ვინმე ბუჯგუტულამ თავის დროზე დასწერა ნეკროლოგი, სადაც აღნიშნავდა, რომ კაცმა მეზობლის ღორი დაკლა და წარმოიღიანეთ... შექმაც მოუფლობა. ამაზე აღიძრა საქმე, ამოძრავდა ნატანების სასოვადობრივი აზრი, გაჩნდა დიდი მითქმა-მოთქმა.

დღეს ირგვევა, რომ ღორის დამკვლელს დაუკლავს... საკუთარი ღორი და მომჩინანი— ვინმე გოგი შეტდობაში შეუყვანია დაკლებული ღორის პოპოუს, რომელიც თურმე გოგინებულ ღორის პოპოუს გავდა.

ამ სახელგანთქმულ ღორის შესახებ ალბათ ისტორია იტყვის თავის სიტყვას. ჯერჯერობით ვალაპარაკობ ერთ-ერთი მემბრანე, რომელიც უახლოეს მონაწილეობას იღებდა საერთაშორისო მნიშვნელობის ღორის პროცესში.

ეს არის ცხონებულ ღორის თანამედროვე მწერალი, რომელიც გ-ტის ფავედონომს ამოფარებია. აი, მიაღწევი:

გ. წ. თავის ოჯახით ნაქება შირშიო, მართალ პროფენებას ტანჯავს მეტი აღარ ემის თავში საკლანდო ღორი ჭყავდა მის მეზობელს თავის სახლში თურმე გ. წ-ს უნდალა, რომ წაელთ თავის სახლში. დროც მოვიდა: ღორი დაკლეს. მას მიუხდა გ. წ. სახლში.

და გაქნილ ღორს ხელი სტაცა, მიათრევადა უკან კარში. გ. წ. იხანის: ღორი იქნია და თქვენ არ ახლოთ ხელით. ეკითხებიან, ჩვენ გვითხარ, „ღორი რით იცით თქვენია“?

ის ბახუბს ასე იძლევა: „ჩემ ღორს უგავს პოპოკია“. ცრუ-მოწმეც კარგი იზოვა ლ-ტი მისი ლაკია, ნუ გეზინათა გოგი თქვენ, თუ რომ ცრუ მოწმეთ ვერ გარგებ, ამა რალა კაცი მქვია.

ამრიგათ, თუ მემბრანე გ-ტის დაუჯერებთ, ღორი, როგორც ასეთი, აპროონს დაუკლავს. პრეტენტენტ-მეზობელ გოგის, პოპოკების შედარებაში იაღლიში მოსვლია და უბრალოთ აუყუხებია კორიანტელი.

რასაკვირველია, საბოლოოთ იმის თქმა, თუ სად არის ძალის, ანუ უკეთ—ღორის თავი დამარხული, აქედან არ შეიძლება, მაგრამ ერთი რამ ცხადია: არც ერობი მოვლენა ისე ღრბალ არ შექრილა ნატანების სასოვადობრივ ცხოვრებაში, როგორც იმ შირონცხებულ ღორის თავი, რომელიც, წვიდება მრავალმა ადგილობრივმა მოაწმუნემ ნატანების წმინდანებში ჩაიხსოს.

ტისობა.

ლეკან-გარკლისი

აღმსაკომო, რა გიჭიან?
 ხალხში ფული ავილია
 ფოსტა, ხიდი და სკოლები
 ხეთის ანაბრად გაგიშვია.
 ხატობ-ნათესავენისთვის
 ფულით ხელი გაგიწყვია
 ხიდისათვის დიდი შრომით
 იარი ბოძი დაგიცვია.

ფოსტის გახსნის ხარჯისათვის
 ფული ბლომად ავილია:
 მისი დარსებისათვის
 გროშიკი კი არ გავლია.
 სკოლებისთვის შები შრომით
 სახურავი ავილია,
 და კარები არც ერთს არ აქვს,
 ძინები სულ ავილია!
 ძოწაფეებს პარტი არ აქვს,
 ფეხხად ღვამით დალილია:
 სკოლის შესაყეთებელი
 ფულები ქე ავილია.
 ის, თანხები ყველა ერთად
 შენ ეპყობთან წავლია,
 ბათი წელში გამაგოება
 შენ ვიერზე ავილია.
 შოროანის სატყუოსაგანა
 შენ ფიტრები მივლია:
 სახელად მას თემი ერქვა,
 შენ კი სახლში წავლია.
 რევიხომ რომ შევინშნა,
 ხნაც აღარ ამოვლია;
 ამგვარ მუშაობაათვის
 პირველობა ავილია.
 ეს ამაზე სულ მართალი
 ტრატაოზხად გავლია.
 მენ თუ კიდევ ავირიეს,
 ხნაც ვეღარ გამოვლია.

„ჩემ-ნაღა“.

კაცო კუტუბიძე ხშირით თქვენს მამასდის შარა
 გზაზე და რეკოლეგობს აშინებს გამაძულს
 რომლებსაც ცემსაც არ აკლებს.

ზასილეთელი პომპოლიი

— თავს უფუცილთი კაცო კუტუბიძე მოდის!

კველით თუ ახლით

პირველი გლეხი—კაცო, ჯერ ერთის გადახდა მიჭირდა და, ახლა ორჯერ სულ გადაიხდილი რაცხა ეშმაკით სოცილისტატ ჩვეყურე, მიყვარ ხელი ახალი სტრლის ამბებს, ზე კვირეკურე—ყველა განათლებული ხალხი ახალი სტრლით იხდის და მე ამათ წაბეძი-მეთქი. ვედეციხად ახალი ახალი წელიწადი; კარგადაც ვიქვიფე,—დაბავსეყე ყველა ჩემი ახლო-მალყო ამხანაგები.

მე მეგრან—გათადებებოდა საქმე ანითი, მაგრამ არ შეგეპნოს კირმა, მოვიდა ძველი სტრლით პირველი იან ვარი, ამიტყდა დედაკაცო: ახლა ჩემი ახალი წელიწადიო და უნდა მოეკზნოდო, მე უთხარი: ვენაცვალე ვფროსი, ერთხელ ქე გადავიხადეთ და მეორეთ რატომ გადავიხადო მეთქი! მაგრამ აღარ მომეც საშველი; თუ ახლა ჩემთვის არ გადაიხადე,—ახლავე ვაგაგაგვიო!

იმე, ვაბინდა ცეცხლი გულზე, რაღას ვინახდი, დავთანხმე; ვიფიქრო, მართალი არ გამეჭყეს და უარესი ხარჯი არ მომიცეს მეთქი; (მეორეჯერ

კოლის შერთვის ხომ დიდი ხარჯი უნდა?)

მივეცი ნება, დავიგია და სულ გასწყვიტა ბატი. ინდოური ქათამი, გოჭა, (ვაი მის გამომცემელს მოეცდა კოქი) ხო და ასე არის ჩემი საქმე ჩემი, ძმეო და შენ კი მეუბნები რა ვაწყუბებო, მეტი რაღა შემაწყუბებს, თუ ორი ახალი წელიწადი ვინად, ორა შუბან, ორი ნაოლივება, ორი აღდგომა, ორი ქორწინება, მაშინ ორმოცი ჩაქი ღვინო კი არა, ორმოცი საპაზე ოომ მომივიდეს, მაინც ვერაფერს გავხვებე.

—ო-და თუ არ დაეანებე თავი სოციალისტბამს, ჩემი საქმე ძალიან ცუდად არის,—ვერ გავუძლებ წელიწადმა ორჯერ „პრაზდნიკების“ გადახდას.

მეორე გლეხი:—მართალია ძმეო, მართალია: უბედურებაა ეს ორ-ორი დღეობები... მაგრამ რას იზამ უნდა გაუძლო, ჰორსაც ვაძლებდა უნდა მაგრამ ერთ-ერთ მომწონს მე:

პირველი გლეხი: რა არ მოგწონს მითხარო, ბიჭო? იქნება მეც დავეთავს ხეო!

მეორე გლეხი:—რა ძყო და ის, რა-

ნე ხოგერთი ჩვენი პაროზინკის პასუხისმგებელი პირები ჩამოვლიან სოფლად და ესტუმბობიან მაინც და ძინიც იმ დღეს, როდესაც შენ არ გინდა გაცლიხლო და შენ ცოლს კი უნდა შეჩი ოჯახის დაქცევა. ქე-მაინც აუხინან იმ შეუგნებელ ცოლებს, რომე—არ კარგა ძველი ადათი და ჩვეულებაც, კი არ უნდა მიუჯდეს სუფრას და არ უნდა დეიწყოს დეგარბელობა, მხოლოც ქე! მარა რა ენაღვლება, ბიძია,—ასა სიხანის პურ-ღვინოზე ავალიანი ცუკავა შევიბოდიო.

მეორე გლეხი: — მეცეც მართალია, რაღა მაშინ გაახსენდება ორხუნეო: „პირი სოფლიხაცენ“?, რაღა მაშინ მართალიან სოფლის მეურნეობაზე მანხრების გაკეთება? სხვიმის მოვიდეს, მაგრამ რა ენაღვლებათ ორ კუჭ დღესაც იქვერ ერთად ახლით ქალაქში ქეღვობს, ძველით კი სოფელში, იმის მიგეირათ, რომ უთხრან რაიმე ჯვენს შეუგნებელ დედაკაცებს,—სადღეგარკლისი ჭიმავენ და სანსლავენ ჩემს სოყვანილ ღვინოსა და პურს.

თეკლეს ბიჭი.

სწორებათა შიშვეთა

ბ. კოლას (ბათუმი): ადგილობრივ ცხოვერებიდან სხვა მასალები მოგვაწოდეთ. ესენი არ გამოგადება. წარუწერებს მოთაფსება უწყობის ნიხატების ქვეშ.

მეტეორს (პარაზი): იწერეთ, რომ:

სამკითხველს სტანჯავს ფიქრი მებღა მწარე; მის გაზეთებს. თურნალს ქარი ათრევს ვაოთ... აქ ძველ შენობასა წვიმა ანადგურებს.. ქარსკომი კი ხედავს,— და არ იბერტვს ყურებს..

საკვირეკლია: ქარი, რომელიც სამკითხველოდან თურნალ-გაზეთებს იტაცებს, ჩატომ არ იწერება? ქარსკომის „ყურებში“? ალბათ იწერება, მაგრამ „ერთ ყურშია შედის და მეორეში გამოდის“. ვნახით ამის შემდეგ როგორ „დაიბრტყეს“ ყურებს ქარსკომი. თუ სამწველი არ დადავ, ყურების დაბრტყვას, იმით დაბრტყვა აჯობია.

რაც შეეხება კულტომისისას, რომ ასი თუმანი ფული დათომ გაგვიჟავა... შემოსთვალა შემდეგ: — დააწერეთ დაფასი..

პარტოსნათ მოქცეულა: დაფაზე დაწერილი დიდნაჲ გაძღებს (მას შეეძლო შემოეთვალა—ყინვაზე დააწერილი).

კ-ოს (ფოთი): თქვენ გვატყობინებთ, რომ: „ამჟამად ფოთის სამხალხო საწყობს ჰყავს ოთხი გამგე და არ იციან — რომელია მათ შორის მასულისმგებელი. ამიტომ ადგილობრივ სიხოვს დღევანის როხროხაძეს გამაორკვიოს ეს საქმე“.

ლევარსმ თავისი საკუთარი ხელით ასე წააწერა: გადაადღეთ ითხივებს თავი ერთად და. შეიძლება ერთი ხეირიანი, ხაშუალო თავი მიიღეთ (თუმცადა იმედურ არა მაქვს).

დალუჯრეთ ლევარსის; სინჯეთ, ეგებ რამე გამოვიდეს. შემდეგ ნოეზე სწერთ, რომ ავტორზე ბრაზობს და უჩრქეთ:

თავის მართლება შოოს წავა, ტუცილი იქნება წაიღო. ხალხში წაწავლა სჯობს ადრიანს, არ გაუცრევებს სადილი.

კარგი რჩევაა. ალბათ მასკე მოიქცევა. ვაზს (კარდანახს): არ დაიბრტყება. წიფნობარს: თქვენი ლექსი მხოლოდ ერთ ალგავს ხრის კარგი:

აფრინდა ქორი, აფრინდა, არავეი ჩინადირა; მცხეთას დაეცა დელაღსა ავკალას მტერი ადინა.

ეს ხომ ხალხურია?—სთქვა ლევარსმ და... იგი:

აფრინდა თქვენი წერილი და ვადაფრინდა ფედორში; ცხვრით დაეცა მის ფსკერზე, რაც მოუფიქრა ხომ მიხვდი!

— დედალს შენ კი არა, მეც კი ვიდენ მტევს!— გაიკვირა ლევარსმ.— და მით უფრო მაშინ, თუ იგი მობარსულ-შემწვარია. პარტოსნანი... პარტოსანი კი არა, სულგრძელიყო

ფილა იმ ქორი, რომელმაც დედალი ატეხათაში დაიჭირა და ავეკლამდი პირი არ ახლო.

შესაძლებელია, შეეშინდა და იმტომ გამოაფრინდა ავეკლამაკე. აი და ავეკლამ ქალღმერთს უწყობისათ შეეტყუოდა დედალს.

ქანარებს (გამორჩებულის თემი. სადგ. საუკევახო): თუ ის არ შეიძლება, რომ ნოქარი: ღამას ქალებს შესთავაზებს და ხელს მოხვევს შიგ კლავშია; მსმენელები ხიცოლს მორთავს ურა ურა და...თი.—

არც ასეთი ლექსის წერა შეიძლება: აღმასკომს მიფულილინით. და ვნახით საქმე რაშია? ესტატე გულეებს ავიწებს. ისე ისტურებს ხალხშია.

მართალია: ასეთი ლექსის წერა არ შეიძლება, მაგრამ, არც ეს შეიძლება:

სამკითხველს აღარ ვვიღებს ეს ჩენი გამგე დღია გაზეთები აღარ მოგვდის, გულეები მოყვანილია.

აი, ეს კი შეიძლება და ძალიან კარგიც იქნება, თუ: ჩემს სტვირო დისვენე, და შესწევდებ მაგი სტვენა. შექონდა ენის მე ქაილო. მივიფხანე ამით ენი.

მაშტის (ფოთი): რასა სწადიხართ, ისიც კაია.—და რაოსა კავეტობს.

გველატობს ამ დროს ელნათურის ხუსტი ხინათელ და ჩენს კინოში შეიძლება აფრ-ზური.. ჩილდედა უცბათ არსებობა, კოცნა ქურდული... ვინ, ვის „უაქცინა“, არ იციან არის მხაურნი..

თქვენ ტველათ გგონიათ, რომ სობსა კინოში ყოფილიყო ოცნებ შოა...რუსთაველ და იქ დაბადებულს თავში „ეფუზი“-ტუკოსანი“-ს შესაღლის შემდეგი ალაგა: მუღის უფული სიყვარული. ხვეწნა, კოცნა, მტლამა-მტლმუი.

რადიო-მსმენელს (ს. ენისელი): რას ერითი აღმასკომის თავმჯდომარეს, რომელმაც უარი განაცხადა ქალს: სადღეღებურ კრებაზე მოხსენება გააკეთებია და ამის მიზეზით ის დაასახელა, რომ:

„მაღელ სამკობების არჩევნები მოხდება. თქვენ გინდათ, რომ ჩემი მოხსენებით ვისმის ვაწვენიო და ხელალოთ თავმჯდომარეთ აღარ ამირჩიონ“...

აი, ასეთი წინადადებით და შოას-მჭერტელი ცაკე ყოფილა თქვენი თავმჯდომარე! რასაკვირეულია: მომავალ არჩევნებშიაც გაიმარჯვებს! (იმედ ქაშდეს).

„არ გუწენოს“ (ჩიბათი): შენ თუ არ გუწენებ, ჩვენა გვეწაილიება. თუ:

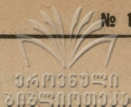
ნებტორი და ქრისტოფორე სასწორზე სწონენ ხელეხა. თუ შეგინში და ვუთხარი,— გვერდებსა გამიცხდლებს.

პროგრესისტს: მოგვიყავს თქვენი ლექსიდან შეკლეგი:

იქით გორა, აქეთ გორა შუაში მთაა არსლიანი. დავთვერი და ჩემი ხელთ, ხალხი დავწვი ისლიანი.

ყოჩაი! კარგი გეჩნიათ. მეოცე საუკუნეში, როცა სილო-იორკში (აბლაოკიბი ზეკას სწოთიბანი. რა საქორია ისლიანი კომ-მანი. შექმარტათ დიდი პროგრესისტუ ხართ.

„ვერიტე“ კინოში

1. შვილი:—მამილა, შენ რატომ არ უკერავ დედოქონას დაბეულ ჩულქებს? აი, ხომ ხედავ იგი ძია როგორ შვრება!

დედა:—მაგრე, შეილა, მაგრე,—ჭკუა ასწავლე მამაშენს! ეგებ მიხედეს, თუ როგორ უნდა ცოლს პატივისცემა და მორიდება!

2. შვილი:—მამილა, სხვა კაცი რატომ ჰყოცნის იმ ქალს!

მამა:—ისე... ისე... მისი... მოყვარეა;;; მეზობელია;;;

შვილი:—შენ რომ კოცნი და ეხვევი, როცა დედა სახლში არ არის, დედი-და თამროს ისე ყოფილა აქაც!

3. შვილი:—შეხე, შეხე... ეხლა ქალი ეხვევა იმ კაცს... დედიკო, შენ რომ ძია სანდროს ეხვევი და ჰყოცნი, როცა მამა სამსახურშია... აქაც ისე არის.

მშარი (ცოლს):—ოჰსი შე გარყვნილი, შენა! ცოლი (ქვარს):— მეტი კი დაგაყარე მაგ თავში, შე გათახსირებული შენა (ერთმანეთს სცემენ).

შვილი: (სტირის) ვაიმე მამაა... დედა!